

b. Hjælp til Palæstina-flygtninge.

(Dagsordenens punkt 20).

6. plenarforsamling havde den 22. januar 1952 vedtaget et 3-års program med en udgift på 50 mill. dollars til nødhjælp og 200 mill. dollars til konstruktive arbejder og bosættelser til fordel for Palæstina-flygtninge (jfr. beretning 6. samling sp. 6262). — I sin beretning og i en mundtlig redegørelse fremhævede direktøren for hjælpen til Palæstina-flygtninge, at det som følge af vanskelighederne med at få arbejds- og bosættelsesprogrammet i gang var nødvendigt at forhøje beløbet til nødhjælpen fra 18 mill. til 23 mill. dollars for programmets andet år. På mødet den 27. oktober i ad hoc udvalget, der behandlede spørgsmålet, fremsatte De Forenede Stater, Frankrig, Storbritannien og Tyrkiet forslag til en resolution, der godkendte forhøjelsen og bemyndigede flygtningehjælpen til at foretage sådanne tilpasninger, som måtte anses for påkrævede for at opretholde en fyldestgørende standard for hjælpen.

Over 40 lande deltog i debatten og udtalte deres anerkendelse for hjælpeorganisationens arbejde. Fra de arabiske staters side blev der dog udtrykt tvivl om, hvorvidt de 23 mill. dollars ville være tilstrækkeligt. — Resolutionsforslaget godkendtes af udvalget og vedtoges af forsamlingen den 6. november 1952 uden debat med 48 stemmer, deriblandt de nordiske lande; ingen stemmer imod, 6 afholdt sig fra at stemme.

c. Klage over araberstaternes krænkelse af deres forpligtelser.

(Dagsordenens punkt 68).

Dette punkt var foreslået af Israel, hvis delegation imidlertid den 19. november skriftligt meddelte udvalgets formand, at den, da debatten om Palæstina-kommissionen grundigt havde behandlet de fleste sider af Israels klage, ikke længere krævede dette spørgsmål behandlet. Forsamlingen tog dette til efterretning ved en resolution af 21. december 1952.

2. Tunis.

(Dagsordenens punkt 60).

Allerede i efteråret 1951 søgte tunesiske forhandlere at formå de arabiske lande til at rejse spørgsmålet om forholdene i Tunis på 6. plenarforsamling i Paris. Dette lykkedes ikke, men de pågældende lande gav i en skrivelse til plenarforsamlingens præsident udtryk for bekymring over situationen i Tunis som frembydende en fare for freden.

Spørgsmålet blev senere af en række asiatiske stater og Ægypten indbragt for sikkerhedsrådet, men opnåede ikke her tilstrækkelige stemmer til at blive optaget på dettes dagsorden. Et forsøg på at få indkaldt en særlig plenarforsamling til behandling af spørgsmålet mislykkedes ligeledes. Som følge heraf fremsatte Afghanistan, Burma, Indien, Indonesien, Irak, Iran, Libanon, Pakistan, Philippinerne, Saudi Arabien, Syrien, Yemen og Ægypten den 30. juli 1952 formelt ønske om, at det tunesiske spørgsmål måtte blive optaget på dagsordenen for 7. plenarforsamling.

Spørgsmålets optagelse blev på det bestemtteste afvist af Frankrig under generaldebatten, jfr. ovenfor. Da dette ikke desto mindre fandt sted, meddelte Frankrigs faste repræsentant ved FN den 4. december formanden for 1. udvalg, at den franske delegation ikke så sig i stand til at deltage i drøftelserne, der begyndte nævnte dato.

Klagens forhistorie måtte ses i den krise mellem Frankrig og Tunis, der var opstået som følge af uenighed om de reformer, der burde gennemføres for at sikre den indfødte befolkning i Tunis større medbestemmelsesret, og det tempo, hvori dette skulle ske. Det af Frankrig udarbejdede begrænsede reformprogram stødte på modstand med hensyn til tunesisk medvirken til gennemførelsen og blev derfor ensidigt bekendtgjort af den franske regering. Reformerne blev i juli 1952 forelagt Beyen, som imidlertid nægtede at godkende dem.

Debatten i 1. udvalg indlededes af Zaf-rullah Khan, Pakistan, som i en lang tale